

Primele versete ale Bibliei

Geneza 1.1-5: La început Dumnezeu a creat cerurile și pământul. Și pământul era pustiu și gol; și întuneric era peste suprafața adâncului. Și Duhul lui Dumnezeu Se mișca peste suprafața apelor. Și Dumnezeu a zis: „Să fie lumină!” Și a fost lumină. Și Dumnezeu a văzut lumina, că era bună; și Dumnezeu a făcut despărțire între lumină și întuneric. Și Dumnezeu a numit lumina zi și întunericul l-a numit noapte. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua întâi.

Un întuneric misterios se întinde între primul și al doilea verset al Bibliei. Nu știm cu certitudine, cum a devenit pustie și goală prima creație, acel pământ care *nu ieșise pustiu* din mâna lui Dumnezeu (Isaia 45.18). Dar era pustiu și gol înainte ca Dumnezeu să înceapă lucrarea celor șase zile, înainte ca El să cheme la existență creația reînnoită prin Cuvântul puterii Sale. Câți ani oare s-ar putea afla între aceste șase zile și acele zile despre care Dumnezeu a spus că ele erau „la început”? „La început Dumnezeu a creat cerurile și pământul.”

Profetul Ezechiel luminează puțin această întunecime. Acolo, în capitolul 28 (versetele 11–19), auzim despre un heruvim uns pe muntele sfânt al lui Dumnezeu și în mijlocul pietrelor prețioase. Parabola, cu referire la împăratul Tirului, ne prezintă, după cum putem deduce din detalii, strălucirea unui înger care a folosit toată splendoarea, pe care Dumnezeu i-a conferit-o, pentru a cădea de la Dumnezeu. Este o imagine a lui satan, care ne oferă probabil o privire asupra acelor vremuri de demult, care se află între primul și al doilea verset al Bibliei. Căderea lui satan și a îngerilor săi ar putea fi motivul pentru care pământul era pustiu și gol la începutul lucrării de șase zile.

Dar nu această scenă plină de groază, pe care Dumnezeu a acoperit-o cu vălul tainei, trebuie să ne preocupe astăzi, ci faptul că Dumnezeu nu S-a mulțumit doar cu grozăviile întunericului. Într-adevăr, întunericul acoperea adâncul. Nici o strălucire de lumină nu lumina întunericul impenetrabil. Nici o ființă vie nu se mișca deasupra apelor sumbre. Cu toate acestea, pământul nu era singur: Duhul lui Dumnezeu plutea deasupra apelor.

Cine dintre noi poate să-și imagineze ce gânduri de o amploare de neînțeles Îl mișcau, atunci când plutea deasupra apelor adâncurilor? Chiar dacă ar fi fost exprimate în cuvinte înțelese de oamenii — ar fi fost totuși „cuvinte de nerostit”? Un pământ care părea sortit pieirii, pe care nimic nu lăsa să se întrevadă un semn de înnoire, a cărui întunecime nu era luminată de nicio rază de glorie divină, constituia scena gândurilor de nepătruns ale Duhului lui Dumnezeu. Un pământ cufundat în întuneric era martorul dragostei Sale, care nu a permis ca creația lui Dumnezeu să rămână pentru totdeauna pustie și goală.

„Și Dumnezeu a zis: «Să fie lumină!» Și a fost lumină. Și Dumnezeu a văzut lumina, că era bună; și Dumnezeu a făcut despărțire între lumină și întuneric.” Lucrarea primei zile a creației a fost încheiată. Cuvântul Celui care este Însuși Tatăl luminilor (Iacov 1.17), despre care se spune că El este lumină și că nu este deloc întuneric în El (1 Ioan 1.5) — Cuvântul lui Dumnezeu a adus lumină în întunericul care era peste adâncuri. Prima condiție pentru viața pe un pământ reînnoit fusese creată.

Cu toate acestea, încă mai era întuneric pe pământ; căci Dumnezeu a numit lumina „zi”, iar întunericul l-a numit „noapte”. De ce, ne întrebăm, întunericul nu a fost îndepărtat cu totul de pe pământ? Dumnezeu a văzut că lumina era bună; despre întuneric nu spune aceasta.

Dacă ar fi îndepărtat întunericul din creația Sa — ceea ce era în puterea Sa — atunci, vorbind în sens figurat, dragostea Sale nu s-ar fi putut împlini niciodată. Tot ceea ce avem în El și în Preaiubitul nostru Domn, în Isus Hristos, tot ceea ce era în inima Sa înainte de întemeierea lumii, ba chiar din eternitate, nu putea fi împlinit decât dacă Dumnezeu păstra judecata asupra întunericului, judecata asupra lui satan și a slujitorilor săi pentru ziua pe care El o rânduisese în acest scop. Împărăția păcii pe pământ, sub domnia lui Hristos, Fiul Omului, va fi liberă de influențele diavolului (Apocalipsa 20.1-3). În ziua judecății Sale, șarpele cel vechi va fi legat, pentru a fi aruncat în cele din urmă, după o mie de ani, pentru totdeauna în iazul de foc și de pucioasă (Apocalipsa 20.10). În Împărăția lui Hristos nu mai există noapte (Apocalipsa 21.25; 22.5). Domnul, Dumnezeu, va străluci asupra robilor Săi.

Dar această zi încă nu a răsărit. Multe evenimente de o importanță extremă se află între prima zi a Creației și Ziua Judecății. Pământul a fost reînnoit; întunericul de deasupra adâncului a fost luminat de razele luminii divine. Duhul lui Dumnezeu nu mai plutea singur deasupra apelor. Pământul a fost însuflețit, omul a fost creat în a șasea zi și pus ca și cap al creației.

În ziua în care Dumnezeu S-a odihnit de lucrările Sale, creatura Sa a căzut în păcat. Și acum, din cauza omului, și Creația a trebuit să fie supusă deșertăciunii (Romani 8.20). Nu suspină ea și astăzi sub robia stricăciunii, sub urmările păcatului, nu se află ea până acum în durerile nașterii? (Romani 8.22). Lucrarea de înnoire ieșită din mâna Dumnezeului măreț a fost stricată de păcatul omului. Pământul a fost blestemat din cauza omului. Cu toate acestea, pământul nu a redevenit pustiu și gol.

Harul lui Dumnezeu a intervenit în favoarea omului. Zilele pământului nu urmau să înceteze, ziua și noaptea; acesta era legământul lui Dumnezeu (Geneza 8.22; Ieremia 33.20). Dragostea lui Dumnezeu a făcut însă mult mai mult. Când omul a căzut în păcat, iar creația a fost târâtă împreună cu el în robia deșertăciunii — Dumnezeu a prevăzut eliberarea definitivă de sub jugul păcatului. Fiul lui Dumnezeu S-a făcut Om pe pământ, a trăit fără păcat într-o creație care gemea sub povara păcatului și a suferit moartea pentru cei pentru care Și-a dat viața Sa prețioasă. Întâiul-născut al întregii creații a adus pacea prin sângele crucii Sale. *Toate lucrurile* de pe pământ, *toate lucrurile* din ceruri, *tot* ceea ce a fost afectat de păcatul omului, va fi împăcat cu Dumnezeu prin lucrarea Sa (Coloseni 1.15-20). Dar nu numai creația, nu numai lucrurile, ci și omul, dacă a crezut, a dobândit împăcarea și pacea cu Dumnezeu. Faptă de neînțeles, dragoste nemăsurată, care a pus temelia unei reordonări complete a relațiilor lui Dumnezeu cu pământul! Nu putem decât să „mulțumim Tatălui, care ne-a învrednicit să avem parte de moștenirea sfinților în lumină, care ne-a eliberat din stăpânirea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Sale, în care avem răscumpărarea, iertarea păcatelor” (Coloseni 1.12-14).

Lucrarea lui Hristos este desăvârșită; victoria asupra morții și a șarpelui a fost câștigată. Acum Dumnezeu mai așteaptă până când toate mădularele Bisericii Sale vor fi adunate. Atunci orice dorință va fi împlinită. Mântuirea trupului nostru și eliberarea creației se vor împlini atunci.

În timpul acestei așteptări, Duhul lui Dumnezeu este din nou la lucru. Odinioară, El plutea deasupra apelor unei creații pustii și goale, prin întunericul căreia nu pătrundea nicio rază de lumină. Astăzi, o creație reînnoită suspină până când va fi eliberată și va avea parte de libertatea gloriei copiilor lui Dumnezeu (Romani 8.18-30). Cine dintre noi poate înțelege cu adevărat acest suspin al creaturii? Căci și noi nu știm nici măcar ce să cerem, așa cum se cuvine! Dar Duhul lui Dumnezeu se îngrijește de slăbiciunea noastră, mijlocind pentru noi cu suspine *de nespus*. Numai El simte pe deplin suferința creației.

Geneza 1.1-5

În acele zile de demult, El plutea singur deasupra apelor, care aparțineau unui pământ pustiu. Astăzi El locuiește în noi, credincioșii, cărora Dumnezeu le-a dăruit lumina. Singurătatea deasupra suprafeței adâncului nu mai există; Duhul și Mireasa spun: „Vino!” (Apocalipsa 22.17).

Până atunci, până la venirea Domnului nostru, să umblăm ca fii ai luminii! Duhul lui Dumnezeu ne îndeamnă să nu avem comuniune cu lucrările neroditoare ale întunericului; căci, odată întuneric, acum suntem lumină în Domnul (Efeseni 5.8-11).

Titlul original: „*Die ersten Verse der Bibel*”.

Sursa: Handreichungen – Biblische Fragen und Antworten, pag. 199-203, Vol. 18, Anul 1933.